

Nanda Roep

Bitter en glamour

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Hoe is het mogelijk; het is 'm gelukt, hij staat op één. Nummerrrr 1!

Michiel draait zich verrukt naar Manouk om, en zij knikt hem enthousiast toe. Het is echt waar, het is *zijn* clip die op televisie te zien is. Hij zet de radio zacht; ze hebben er al de hele dag naar geluisterd, intussen tellend hoe vaak per uur zijn nummer werd gedraaid (één keer) en hoe vaak het werd genoemd (vier keer). Na al die jaren is het zover: Michiel heeft eindelijk zijn hit.

De clip is nog maar net begonnen als de telefoon gaat.

‘Joris!’

Glunderend hoort Michiel zijn manager aan, zijn ogen gericht op de plasma-tv waar hijzelf beeldvullend op te zien is. ‘Goed hè,’ zegt hij. ‘Ja man, superblij. Manouk ook. Ja, dat gaat hartstikke goed. Om de vijf, zes minuten nu.’

Manouk puft en steunt: ‘Daar komt er weer een.’ Ze zit op haar knieën voor de bank en legt haar hoofd op de zitting.

Michiel hangt op en loopt zingend naar haar toe.

*Ik heb je lief, nou ja, ik heb je, ik had je...
Maar jij wilt allang niet meer met mij*

Ze glimlacht gepijnigd terwijl ze haar best doet om de weën weg te puffen. Michiel wrijft over haar rug en leest intussen binnenkomende sms'jes.

Opnieuw gaat zijn telefoon, de felicitaties blijven maar komen.

‘Wie is het, wie is het?’ vraagt Manouk, maar Michiel zit al in het gesprek en reageert niet meer op haar.

De wereld ligt aan hun voeten, met een nummer 1-hit en de geboorte van hun tweede kind op dezelfde dag. Manouk glimlacht door haar pijn heen. Na al die jaren buffelen, heeft Michiel het succes echt verdiend.

Als het donker was, zou ze licht geven, zo gloeit Manouk van trots. Op haar kleine Lieve die het zo goed doet, en op grote zus Ava niet te vergeten. En succesvolle Michiel.

Stralend kijkt ze naar haar vriendin Kim, die de baby in haar armen wiegt.

‘Wat is ze mooi hè?’

Kim aait de minivingers van Lieve. Ze knip-oogt: ‘Gelukkig lijkt ze niet op haar vader.’

‘O!’ Manouk proest het uit en grijpt naar haar lege buik. Niet te hard lachen nog, ze zou er een baarmoederverzakking van krijgen. Ze heeft niet veel last als je dat kan zeggen na een bevalling – maar ze wil geen druk zetten op de paar hechtingen.

Michiel heeft Kims opmerking niet gehoord; hij staat in de keuken beschuit met muisjes te maken. En te bellen. Joris heeft ieder uur wel een nieuw verzoek voor gastoptredens in televisieprogramma’s, en als ze hem moeten geloven, stromen de interviewaanvragen binnen.

Er zijn natuurlijk ook allerlei mensen die rechtstreeks bellen; de hele vrienden- en kennissenkring, en zelfs mensen die ze in geen jaren hebben gesproken. Iedereen krijgt meteen het nieuws van Lieves geboorte mee, waardoor de sfeer in huis dubbel zo feestelijk is. Manouk glundert als een jarig kind.

Omdat Michiel zo druk is, heeft ze Kim lekker voor zichzelf. Zo heeft ze het ’t liefst, te meer omdat het niet zo klikt tussen Kim en Michiel. Of eigenlijk klikt h^{ij} wel met h^áár, maar z^{ij} niet met h^ém; in zijn gezicht is ze beleefd, maar achter zijn rug kan Kim nogal kri-

tisch uit de hoek komen. Manouk heeft geen idee waarom. Vandaag houdt ze zich gelukkig in. Dat kan ook niet anders, want als je naar Lieve kijkt, moet je wel smelten.

‘En Ava?’

‘Die vond het prachtig. Ze wees Lieves oogjes aan, en haar neus en mond.’

‘Lief zeg.’

‘Ze is nu bij opa en oma Van Toledo, Michiel heeft haar net gebracht en ze hadden zowaar de tijd om even iets leuks met haar te doen. Later vandaag komen ze bij Lieve kijken.’

‘En zo heeft hij zijn handen vrij voor alle telefoontjes, natuurlijk.’

‘Hm?’

‘Michiel.’

‘Ja, dat natuurlijk ook.’

‘Want anders had hij misschien zélf iets leuks kunnen doen met Ava.’

Oké, het is misschien niet altijd leuk als je vriendin de negatieve dingen van je man benadrukt. Maar Kim is Manouks oudste vriendin, ze hebben samen zoveel doorstaan.

Na de geboorte van Ava heeft Kim enorm geholpen. En toen ze zelf per ongeluk zwanger raakte, vroeg ze Manouk om bij de bevalling te zijn – Storm is nu drie en zit rustig te spelen in

de speelgoedhoek. Toen ze er net waren deed hij op een koddige manier heel stoer voor Lieve, maar die reageerde daar helaas niet op, dus dat was al gauw niet meer leuk. Als je zoveel meemaakt met elkaar, smeedt dat een sterke band, ook al ben je in de loop der jaren misschien wat uit elkaar gegroeid.

‘Jouw papa is een beroemde zanger, ja, papa is beroemd,’ zegt Kim.

Manouk glimlacht. Michiel komt binnen met twee bordjes met beschuit, zet ze neer en neemt Lieve over van Kim.

‘Zo, kleine meid,’ zegt hij. ‘Je bent precies op tijd geboren. Papa kan vanaf nu altijd veel eten voor je kopen.’ Hij kust het zachte wangetje. ‘En jurkjes, ja, en strikjes, wat je maar wilt.’

Als de bel gaat zegt Kim: ‘Ik doe wel even open.’ Michiel en Manouk kijken elkaar tevreden aan;

heerlijk, zo’n ijverige kraamvisite!

‘Hoe is het, hoe is het!’ Manouks moeder, Yvonne, stapt voorzichtig binnen en lacht haar zenuwachtige lach. Yvonne houdt een slap bosje tulpen vast, en Manouk stelt vast dat het de goedkoopste bos bij de supermarkt moet zijn geweest.

‘Jij ook gefeliciteerd,’ grapt Manouk.

Michiel kust zijn schoonmoeder gedag en gaat met Lieve in zijn armen naast haar staan, zodat ze eens goed naar haar kan kijken.

‘Wat een schatjes zijn het toch altijd, hè.’ Haar moeder durft Lieve niet aan te nemen. ‘Eerst moeten ze wat groter zijn,’ zegt ze verontschuldigend. ‘Ik ben altijd bang dat ik ze laat vallen.’

‘Het is er maar eentje, hoor,’ zegt Manouk. Sinds het overlijden van haar vader, veertien jaar geleden, is de band tussen Manouk en haar moeder niet bepaald sterker geworden.

‘Trouwens, wij gaan,’ zegt Kim. ‘Anders wordt het zo druk.’ Ze heeft haar jas al aange trokken en ritst die van Storm dicht.

‘O. Oké, dag lieverds,’ knikt Manouk.

‘Enneh, succes met de hit, hè?’ zegt Kim bij wijze van groet tegen Michiel.

‘Ja!’ Manouks moeder zegt het iets te hard. ‘Wat is dat goed, hè!’

Michiel knikt trots.

‘Volgens mijn buurvrouw was je op de radio, bij die jongen, ach kom, hoe heet hij toch.’

‘Rob Stenders. Klopt.’ Hij gaat er eens lekker voor zitten naast zijn schoonmoeder op de bank. ‘En zeg maar tegen je buurvrouw dat ik morgen in *Koffietijd* zit.’

‘Echt waar? Ik vind die Loretta Schrijver toch zo’n leuk mens.’

Zo charmant als Michiel is tegen Yvonne, zo geprikkeld is Manouk. Het is kinderachtig, dat weet ze wel, en gelukkig kan ze het aan de hormonen wijten, maar ze vraagt zich af waar het cadeau voor Lieve eigenlijk blijft – heeft ze dat niet al weken op de plank liggen?

Haar moeder hoort bezorgd te zijn om háár, ze deed het bij Ava ook al zo slecht. Moeders die oma worden horen zich te bekommeren om hun volwassen dochters en kleinkinderen, dat is het beeld dat hardnekkig wordt gepromoot van grootouders. Maar de werkelijkheid steekt er soms schraal bij af. Yvonne zou een lekker kopje thee moeten maken en daarna haar pas bevallen dochter in bed leggen en geruststellen. Ze zou niet bang moeten zijn om de baby vast te houden, maar haar juist over moeten nemen en allerlei handige tips uit haar mouw schudden. ‘Kijk, die luier vouw je zó om baby’s billen en dan blijft ze de hele dag droog,’- zulke tips. Waar is het pannetje tomatensoep, of stampot; zelfs de restjes van gisteren zouden meer dan welkom zijn. Er is namelijk net een baby geboren!

Bij de geboorte van Ava koesterde Manouk

nog allerlei romantische wensgedachten wensdromen over de moeder-dochterband, en wat de komst van een baby daaraan zou versterken. Destijds viel het al zo tegen dat Yvonne passief bleef, dáár had Manouk haar verwachtingen dit keer op moeten afstemmen... Diep in haar hart weet Manouk dat ze flauw is en dat Yvonne heus haar best doet. Maar het is en blijft ontzettend irritant om een moeder te hebben tegen wie je niet op kunt kijken, en van wie je geen steun krijgt.

‘Ik zal Loretta de groeten van je doen,’ grapt Michiel tegen Yvonne. Die veert meteen op.

‘Maar bij omroep Max heeft ze het niet gered, hè, ik las dat ze daar met die andere vrouw gaan werken, ach kom, die vrouw met die lach!’

‘Klopt, je bedoelt Myrna Goossens.’

‘Ik vind haar altijd zo leuk, maar ze is nooit echt uit de verf gekomen.’

Lieve begint te kermen op de arm van haar vader. ‘Ze krijgt honger,’ zegt Manouk, en ze neemt Lieve over van Michiel. ‘Maar we hebben je nog niet eens beschuit met muisjes aangeboden.’

‘Geeft niks hoor.’ Manouks moeder blijft zitten. ‘Ik kan wel even wachten.’

Meneer en mevrouw Van Toledo stormen

binnen alsof ze de baby zojuist hebben geholpen bij haar geboorte – op de snelweg.

‘Waar is ze, waar is ze?’

‘Hé, Ava,’ roept Manouk bemoedigend tegen haar Grote Zus-dochter, die al bijna vier wordt. ‘Was het leuk bij opa en oma?’

‘Natuurlijk was het leuk,’ antwoordt haar schoonmoeder, voordat Ava haar mond kan openen. ‘Laat de kleine eens zien.’ Ze grist Lieve uit Manouks armen, en eventjes hoopt Manouk dat Lieve haar oma onderspuugt. Haar schoonvader staat over de dames heen gebogen en slaakt een zucht.

‘Wat is ze mooi, hè?’

Michiels moeder kijkt Manouk verwijtend aan. ‘Het is echt wat voor jou om te bevallen op de dag dat Michiel een nummer 1-hit scoort.’

2

Lieve is pas drie weken oud op de dag dat Ava vier wordt. *Vier* jaar! Hun dochters zijn lentekindjes; in de tuin komen steeds meer knoppen aan de rozenstruiken en hun appelboompje staat al aardig in de bloesem.

’s Ochtends vroeg sluipen Michiel en Manouk zachtjes lachend het kamertje van hun dochter